

Любовта е началото на свѣта.

Любовта е началото и края на безкрайното.

. ,
. "

Тя свърши дневника, а очи не вдигаше отъ последната дума.

Предъ нея се разкриваше една душа свѣтла, велика и могща. Тя се почувства малка предъ поройнитѣ купнежи на своя избраникъ.

Дълго стоя съ оборена глава, упоена отъ възторгъ и благоговение. И като вдигна глава, цѣлуна дневника, тури го въ пазва, После съ леки стѣпки приближи се до него, прилепи устни о неговитѣ и го разбуди.

Х.

Следъ обѣдъ.

Слънцето прижурия, като че ще вали, а небето се сцѣклило — ни поменъ за дъждъ,

Елена и Инсаровъ, прибрали се въ малка стаичка. стоятъ и мълчатъ. Като че нѣмаха какво да си кажатъ. Той пушеше; тя гледаше презъ отворения прозорецъ навънъ и не можеше да спръ погледъ о единъ предметъ: нѣщо я безпокоеше.

— Цигаритѣ ли не сж добри или защо? — запита тя, кога забеляза, че той захвърли цигарата си изъ прозореца.

— Не ми се пуши нѣщо, — отвърна той.

— Ти и не обѣдва добре — допълни тя. Отъ нѣколко дена, като че не ти е добре нѣщо.

— Има нѣщо, но кой знай!

— Трѣба да си починешъ, — загрижено му забеляза тя.

— Не мога да стоя съ скръстени рѣце. Възложена ми е тая работа: трѣба да я изпълнявамъ.

Погледна часовника си той — приближава време.

— Можемъ да съобщимъ, че си неразположенъ. . .